

РЕШЕНИЕ

№ 111

гр. Свиленград, 14.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на седми септември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20225620200205 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е **Наказателно постановление /НП/ №20-1253-001171 от
23.09.2020година** на Началник сектор към ОД на МВР Хасково, Сектор
Пътна полиция Хасково , с което на **Ю.Х.А.** с ЕГН ***** от
***** за нарушение на чл.150 от
ЗДвП на основание чл.177,ал.1,т.2,пр.1 от ЗДвП е наложено административно
наказание „ГЛОБА” в размер на **300лева** и за нарушение на чл.190,ал. 3 от
ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание
„ГЛОБА” в размер на **20лева** .

Жалбоподателят **Ю.Х.А.** ,чрез пълномощника си адв.С.М. обжалва горе
цитираното НП. Твърди се в жалбата,че същото не било връчено на
жалбоподателя на датата отразено в процесното ,а било връчено едва на
09.03.2022г.,поради което подава в срок/на 21.03.2022г./ жалба срещу
същото,като моли съда да отмени обжалвания акт ,като неправилен и
незаконосъобразен. Излагат се общи доводи а именно,че НП противоречало
на материалния закон,било необосновано и при постановяването му били
допуснати съществени процесуални нарушения.Твърди се,че жалбоподателя
имал българско и турско гражданство,като в Турция бил записан с имената-
Й.Ч. и притежавал валидно СУМПС,което бил със срок на валидност до
18.11.2026г.,издадено от Газиемир ,Р.Турция с рег.№12461 и което СУМПС
било представено на проверяващият го-Т.Я.,поради което било налице
хипотезата на чл.162,ал.1 от ЗДвП,според която българските

граждани/какъвто безспорно бил жалбоподателя/ могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Доколкото жалбоподателя бил влезнал в Р.България на 27.07.2020г. и проверката била извършена на същата дата ,спрямо него категорично не бил изтекъл срокът визиран в горепосочената разпоредба.С оглед на изложеното моли съда за пълна отмяна на обжалвания акт.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява ,за него се явява **адв.С.М.**,който поддържа жалбата по изложените в нея доводи.

Не претендира присъждане на направените по делото разноски ,нито в жалбата,нито устно в съдебно заседание ,като не представя и списък на същите.

Административнонаказващият орган/АНО/- **Началник сектор към ОД на МВР Хасково, Сектор Пътна полиция Хасково** , не изпраща представител и не взема становище.

В придружителното писмо до съда,моли съда да остави жалбата без уважение. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адв.възнаграждение в случай ,че съдът уважи жалбата.

Страна **Районна прокуратура – Хасково ,ТО Свиленград**, не изпраща представител и не взема становище.

*Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства, установи следното от **фактическа страна**:*

От приетите писмени доказателства по делото,както и от свидетелските показания на Т. Янч. Янч. и В. М. М. се установява, че на **27.07.2020година** свидетелят Т. Янч. Янч. съвместно с колегата си св. В. М. М., при изпълнение на служебните си задължения в района на община Свиленград на Автомагистрала №А4 ,на ГКПП Капитан Андреево около 08.58часа на платно вход леки автомобили от Р.Турция извършили проверка на влезналия в Р.България, лек автомобил Мерцедес с 220ЦДИ с рег. № *****,който автомобил бил управляван от жалбоподателя.

При извършената проверка полицейските служители установили,че лекият автомобил бил собственост на жалбоподателя, но жалбоподателя нямал издадено СУМПС в Р.България. След извършена проверка в системата на РСОД установили,че водача имал неплатени глоби ,а именно Фиш К 3356976 и фиш К 3365292 .

Полицейските служители приели,че има извършени нарушения от страна на жалбоподателят по чл.190,ал.3 от ЗДвП и по чл.150 от ЗДвП,поради което на **27.07.2020год.** съставили акт за установяване на административно нарушение на водача,като Акта бил предявен и връчен лично на

жалбоподателят , който не е вписал ,че има възражения по акта.

Срещу Акта в законно установения 3-дневен срок/срокут важат преди измененията на ЗАНН / не е постъпило писмено възражение.

По случая са изготвени докладна от актосъставителя и същият издал Разпореждане/от 27.07.2020г./,с което задължил жалбоподателя да не управлява МПС преди да придобие правоспособност,като екземпляр от същото му е било връчено срещу подпис.

Последното/разпореждането/ е било обжалвано и отменено с Решение №193/17.09.2020г. постановено по адм.дело №247/2020г. по описа на АС Кърджали.

Въз основа на акта е издадено обжалваното НП,в което АНО е приел,че жалбоподателят е извършил нарушение по чл.150 от ЗДвП ,поради което и на основание чл.177,ал.1,т.2,пр.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **300лева** и за нарушение на чл.190,ал. 3 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП му е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева** .

По административно наказателната преписка има и приложена справка за нарушител/водач,видно от която срещу същият има издадени множество ЕФ .

Видно от Заповед №8121з-515 от 14.05.2018година на Министъра на вътрешните работи, същият определя държавните служители от МВР, които да извършват контролна и административно наказателна дейност по ЗДвП.

По делото бе оспорена датата на връчване на НП ,която е била отразена в документа,поради което бе назначена и изслушана съдебно графологична експертиза,от която се установява,че подписа в разписката за получено НП не е положен от жалбоподателя. Цифровия текст срещу позиция дата в разписката на процесното НП също не бил изпълнен от жалбоподателя.

От страна на АНО не се ангажира други доказателства за надлежно връчване на обжалвания акт,поради което съдът намира,че жалбата е допустима,с оглед твърдението в нея,че жалбоподателя е узнал за процесното НП едва на 09.03.2022г.

В съдебно заседание от страна на жалбоподателя се представиха и приеха като доказателства по делото- Удостоверение за идентичност на имена, издадено от Главна дирекция Гражданство и Гражданско състояние при Министерство на външните работи на Република Турция, с Апостил (Хагска конвенция от 05 октомври 1961), с поставен печат на Общинска дирекция по гражданско състояние на Газиемир и заверен в Каймакамство Газиемир на 14.03.2019 год., под №9173, представено с превод от турски език на български език, с нотариална заверка на превода и подписа на преводача, като същото съдържа информация за лице, придобило турско гражданство. От това удостоверение е видно, че лицето Й. Ч., с Т.И. №10830196132, придобило турско гражданство с Решение №2013/4 от 19.07.2013 год. на Министерски съвет на Р.Турция, е с предишно гражданство – Република

България и с имена Ю.Х.А., т.е. от това Удостоверение за идентичност на имена, издадено от Главна дирекция Гражданство и Гражданско състояние при Министерство на външните работи на Р.Турция безспорно се установява, че жалбоподателят Ю.Х. А. и Й.Ч. са едно и също лице.

Видно от представеното по делото Свидетелство за управление на МПС с рег.№12461, издадено на 21.08.2008 год. в 25 Газиемир, и е валидно до 18.11.2026 год., с правоспособност за категории В, В1, D, D1, F, M, на името на Йозджан Чалъшкан.

Изложената по горе фактическа обстановка, се установява по категоричен начин от свидетелските показания на Т. Янч. Янч. и В. М. М., така също и от приетите писмени доказателства – докладна, Заповед №8121з-515 от 14.05.2018 година на Министъра на вътрешните работи, справка за нарушител/водач ,разпореждане от 27.07.2020г., както и от приобщеното заключение по назначената от съда съдебно графологична експертиза, последните приобщени по надлежния процесуален ред на чл.283 НПК, вр. чл.84 ЗАНН.

Свидетелите Т. Янч. Янч. и В. М. М., възпроизвеждат пред съда своите непосредствени възприятия за случилото и показанията им са безпротиворечиви, логично систематизирани, като изцяло колерират и с писмените източници, поради което и съдебният състав ги кредитира изцяло с доверие. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на тези свидетелските показания не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на Група към ОД на МВР Хасково, Сектор Пътна полиция Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от АНП. Ето защо, според Съда показанията на тези свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект, те са пряко относими към фактите, релевантни за констатираното от тях през процесният ден.

С доверие се възприе и заключението по извършената почеркова – експертиза, назначена във фазата развила се пред съда, като се приема от настоящият съдебен състав за компетентно и обосновано в пълнота, с оглед

специалната компетентността на изготвилото го вещо лице, предвид което напълно кредитира същото. Въз основа на последната, се установява, че подписа в разписката за получено НП не е положен от жалбоподателя. Цифровия текст срещу позицията дата в разписката на процесното НП също не бил изпълнен от жалбоподателя. Същата е приобщена към доказателствения материал, в хода на съдебното производство, по съответния процесуален ред – чл.282 НПК, вр.чл.84 ЗАНН. Експертизата е извършена от експерт - специалист с необходимата квалификация, обективира необходимите данни ползвани за оценката и фактически констатации, липсват индиции за предубеденост. Поради това и липсата на обратни доказателства, съдът я счита за обоснована и правилна, независимо от резервите си по отношение на външната ѝ форма и реквизитите, начина на подреждане на изложението и изводите.

Цениха се от съда и писмените доказателства, приети по делото като част от АНПР и тези представени по делото, приобщени по реда на чл.283 НПК, които не се оспориха от страните, по своето съдържание и авторството - истинността си, поради което се ползваха за установяване на данните възпроизведени в тях.

Материалната компетентност на издателя на НП – **Началник на сектор към ОД на МВР Хасково, Сектор Пътна полиция Хасково**, не се оспорва по делото, последната и се доказва от приетата по делото Заповед №81213-515 от 14.05.2018 година на Министъра на вътрешните работи, с която на определен кръг длъжностни лица наказващия орган по закон надлежно е делегирал правомощия да издават НП за нарушения по ЗДвП, в кръга от които изрично визирана е и тази длъжност, в рамките на териториалната ѝ компетентност – обслужваната територия.

*При така установената фактическа обстановка, Съдът в настоящия си състав достига до следните **правни изводи**:*

Преди всичко, съдът намира жалбата за **допустима**, като подадена от надлежна страна в процеса и в законоустановения срок – чл.59 ал.2 пр.І от ЗАНН. Съдът приема, че същата е подадена в 14дневения срок/срока след измененията в ЗАНН/, доколкото от почерковата експертиза се установи, че нито цифровото изписване, нито подписа в разписка за връчено НП са изпълнени от жалбоподателя. Разгледана по същество, жалбата се явява **основателна**.

Обжалваното НП е издадено от компетентен орган, в съответствие с процесуалните правила на ЗАНН, въз основа на законосъобразен АУАН, спазена е и установената за това форма и ред, както и изискуеми реквизити, съгласно разпоредбата на чл.57 ЗАНН.

От своя страна, АУАН по съдържанието си също, безспорно удовлетворява процесуалните изисквания досежно неговото минимално съдържание, в съответствие с императивното предписание на чл.42 ЗАНН. Като във всеки от актовете и е обективирано с дължимата конкретика пълно, ясно и точно

описание на фактическите нарушения, предмет на повдигнатото административнонаказателно обвинение, против жалбоподателя.

Напълно идентична и съпадаща правна квалификация е приел и АНО, като в проявление на санкционната си власт в издаденото НП е посочил съответния осъществен административнонаказателен –санкционен състав, чийто елементите се субсумират с неизпълнението на предписаните от закона задължения, считайки ги за осъществени, на което основание и е наложил предвиденото административно наказание.

Спазени са давностните срокове предвидени в чл.34 ЗАНН, поради което липсват предпоставки за отмяна, на процесуално основание, обуславящо и крайния правен извод оспореното НП да е изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна акт, издадено въз основа на законосъобразен АУАН поставил началото на напълно редовно учредено и развило се административнонаказателно производство за реализиране административно-наказателната отговорност на жалбоподателя.

I . Относно визираното в обжалваният акт нарушение по пункт 1-ви

Жалбоподателят е санкциониран на основание чл. 177, ал.1, т.2 от ЗДвП - Закон за движението по пътищата (към датата на извършване на нарушението и издаване на обжалвания акт-"Наказва се с глоба от 100 до 300 лв. който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, или след като свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, или е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Съгласно чл.150 от ЗДвП -всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4.

Безспорно установено е че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач” на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач”.

От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление” на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само

привеждането му в движение. В случая свидетелите – полицейски служители са категорични, че именно **Ю.Х.А.** е бил водач на процесния лек автомобил, тъй като той е спрял за проверка и той е бил на шофьорското място и на него е съставен АУАН, при което той не е възразил. В случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административно-наказателната отговорност.

Вменено на жалбоподателя е нарушение по чл. 150 от ЗДвП, консумиращо административно наказателен състав, с квалификация по чл. 177, ал. 1, т. 2, предложение първо от ЗДвП, а именно хипотезата – управление на МПС без да притежава СУ на МПС, като АНО е приел, че лицето - водач е неспособен. Така направения извод, според решаващия Съдебен състав е неправилен и незаконосъобразен.

Разрешаването на настоящия правен спор, се свежда до преценката правоспособен ли е бил водачът **Ю.Х.А.** или не, към релевантната дата на проверката/27.07.2020г./, или се касае само до фактическо, обективното отсъствие на СУ на МПС у него, в този момент.

С разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП се установява императивно изискване, предвиждащо участващите в движението пътни превозни средства да се управляват единствено от правоспособни водачи.

От анализа на приложените и посочени по-горе писмени доказателства става безспорно ясно, че жалбоподателят **Ю.Х.А.**, е български гражданин, но същевременно, от месец юли 2013 год., същият е и турски гражданин, т.е. гражданин и на Р.Турция, с имената Й.Ч. , с Т.И. №10830196132. Безспорно ясно става също така, че същият притежава валидно Свидетелство за управление на МПС с рег.№12461, издадено на 21.08.2008 год. в Газиемир, Р.Турция, валидно до 18.11.2026 год., с правоспособност за управление на МПС, за категории В, В1, D, D1, F, M, т.е. пределно ясно е, че същият има придобита правоспособност за посочените категории още от 2008 год. и съответно, към посочената дата - 27.07.2020 год., същият си е бил правоспособен водач на МПС от посочените категории.

При това положение следва да се приеме, че същият е неправилно санкциониран по чл.150 от ЗДвП, тъй като липсват обективните признаци на вмененото му нарушение, доколкото същият е правоспособен водач към датата на твърдяното нарушение.

Дори и да се предположи или да се приеме, че жалбоподателят **Ю.Х.А.** е влязъл от Р.Турция, на територията на Република България, на датата 27.07.2020 год., като български гражданин, с българските си документи за самоличност, то в ЗДвП съществува разпоредбата на чл.162, ал.1, съгласно която, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3

месеца от датата на влизането им в страната. При това положение е основателен доводът, развит в жалбата, че след жалбодателят **Ю.Х.А.** безспорно е и български гражданин и същият е управлявал собственото си МПС на територията на Република България, с валидно чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС, издадено от Р.Турция, т.е. издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз и не е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство и след като е влязъл в страната, т.е. на територията на Република България, на датата 27.07.2020 год., то по отношение на него категорично не е изтекъл предвидения в цитираната норма на чл.162, ал.1 от ЗДвП срок от 3/три/ месеца, в който той може и има право да управлява МПС на територията на Република България с това чуждестранно свидетелство за управление, като е ясно, че този срок ще изтече на 27.10.2020 год. включително.

При това положение обжалваното НП в тази му част следва да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно.

II. Относно визираното в обжалваният акт нарушение по пункт 2-ри.

Според чл. 190, ал. 3 от ЗДвП "Наложеното наказание глоба се заплаща в едномесечен срок от влизането в сила на наказателното постановление, електронен фиш или съдебното решение или определение на съда при обжалване."

Следователно, в обжалваното НП е абсолютно задължително съответния акт от посочените в чл. 190, ал. 3 от ЗДвП да бъде прецизно индивидуализиран, както и да се отрази кога е влязъл в сила, най-малко, за да може да бъде проверено дали е спазен законовия едномесечен срок.

В процесното НП единственото, което е отразено във връзка с това нарушение е, че водачът не е изпълнил финансовите си задължения да за плати наложена глоба в срока за доброволно изпълнение по два броя фиша с изписване на техните номера. Следователно, в случая от текстовото описание на нарушението се налага извод, че водачът има неплатената глоба, но въпреки че е индивидуализирано, въз основа на какъв акт/НП или ЕФ или съдебно решение/ ,не е отразено дали и на коя дата е влязъл в сила, за да може да се прецени дали е изтекъл срока за доброволно плащане, респективно след този срок глобата не е заплатена доброволно. Също така не е посочен и размера на наложената глоба. Това неконкретизиране и липса на изчерпателно описание представлява нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и е основание за отмяна на НП в тази му част, тъй като е съществено нарушение, довело до нарушаване правото на защита на жалбоподателя.

Същественото при така вмененото административно нарушение обаче е, че дори гореописания порок да не съществуваше, то пак в тази част НП ще е незаконосъобразно, т. к. посочената като нарушена разпоредба на чл. 190, ал. 3 от ЗДвП не води до административнонаказателна отговорност, доколкото само определя срок за доброволното изпълнение на публичното задължение, а от неспазването му се поражда правото на държавата за принудително

изпълнение върху вземането. Неплащането на глоба в срока за доброволно изпълнение не може да бъде санкционирано с нова глоба, а последиците при неспазване на срока по чл. 190, ал. 3 от ЗДвП имат друг характер и се изразяват в предприемане на мерки за принудително изпълнение на задължението. Съгласно мотивите на Конституционният съд по К.Д. №3/23.03.2021г. постановено по конституционно дело № 11/2020 г. „*Тази разпоредба определя срока, в който лицето разполага с възможност доброволно да плати наложената му глоба, но не предвижда наказание за неспазване на този срок*“. Приемането на обратното означава създаването на процедура за спираловидно увеличаване задълженията на един водач, без да има конкретно развитие и разрешение, а смисълът на тази разпоредба е именно започване на процедура по изпълнение на наказанието, а не правопораждащ факт за нови нарушения и финансови задължения.

По изложените доводи, съдът намира, че НП и в тази му част следва да се отмени, като незаконосъобразно.

Относно разноските в настоящото производство :

По делото не се претендират разноски от страна на жалбоподателя или АНО, поради което съдът не дължи произнасяне в тази част, а що се отнася до заплатените от БС на съда -пътни разноски в размер на 98,80лева за явяване на свидетелите в съдебно заседание, с оглед изхода на делото, следва да останат в тежест на съда.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 1 вр.с ал. 3, т.1 и т. 2 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като неправилно и незаконосъобразно **Наказателно постановление /НП/ №20-1253-001171 от 23.09.2020 година** на Началник сектор към ОД на МВР Хасково, Сектор Пътна полиция Хасково, с което на **Ю.Х.А.** с ЕГН ***** от ***** за нарушение на чл.150 от ЗДвП на основание чл.177,ал.1,т.2,пр.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА“ в размер на **300лева** и за нарушение на чл.190,ал. 3 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА“ в размер на **20лева** .

ПОСТАНОВЯВА на основание чл.190, ал.1 от НПК, направените в съдебното производство пътни разноски за явяване на свидетел в съдебно заседание в общ размер на **98,80лв.**, **ДА ОСТАНАТ** – за сметка на съда.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____